

Jenei Imréné Takács Iлона (1998)

1943-ban születtem Magyarhomorogon. Az általános iskolát is itt végeztem el. A gimnáziumi éveket Berettyóújfaluban töltöttem. 1962-ben kerültem Szegedre a Védőnőképzőbe. Az államvizsga előtt az akkori megyei vezető védőnők felkeresették az iskolát és a betöltetlen állásokra toborozták a védőnőket. Mivel Hajdú-Bihar megyei vagyok, én Földest választottam, bár nem sokat tudtam a faluról.

1964. március 16-án álltam munkába Földesen és 1998. december 20-ig, nyugdíjba vonulásomig ugyanabban a körzetben dolgoztam. A közel 35 munkában töltött év alatt 2613 gyermek született, akiknek szüleit rendszeresen látogatva adtam tanácsot a gondozási munkához. Jóleső érzéssel tölt el, hogy munkámmal ezeknek a kis emberpalántáknak tudtam segíteni.

Az első hetek a községben nagyon nehezek voltak, hiszen teljesen ismeretlen voltam itt, de a község akkori vezetői és több család nagyon sokat segítettek, amiért mindig hálával gondolok rájuk. Sajnos közülük már többen nem élnek. Az évek múlásával egyre jobban megszerettem a falut és az itt lakó embereket, hiszen éreztem, hogy szükség van a munkámra. Végül itt telepedtem le, férjhez mentem és gyermekeim is itt nőttek fel.

A családokkal jó és közvetlen volt a kapcsolat, s egy idő után nem csak egészségügyi problémákkal fordultak hozzám, hanem a családon belüli kisebb-nagyobb konfliktusok megoldásához is tanácsot kértek tőlem. Ez nagyfokú bizalom volt irántam és sok esetben majdnem családtagnak éreztem magam. Úgy éreztem, hogy az emberek befogadtak, ezért ha nem volt nagyon fontos, nem voltam távol a falutól.

Az 1970-1980-as években igen hatékonyan működő Szociális bizottságban és a Vöröskereszt munkájában is aktívan részt vettem. Több évig az iskolában a csecsemő-ápolási tanfolyamokat és a különböző egészségügyi vetélkedőket is a munkatársammal együtt vezettük.

Hatáskörömön belül a legmesszebbmenőkig igyekeztem mindenkinek segíteni. Visszagondolva itteni tevékenységemre és életemre úgy érzem, a több mint három évtizeden át a munkám és a gondozottaim szeretete tartott itt a községben.

Férjem halála óta egyedül élek. Gyermekeim a saját életüket élik távol ettől a falutól, de örülök, hogy munkájukkal Ők is az egészségügyet szolgálják.

Nagy öröm volt részemre, hogy a munkám megbecsülése jeléül 1998-ban megkaptam a „Földes Községért Emlékérem” kitüntetést, amit köszönök a községnek, a képviselő-testületnek.